

sygn. akt. V K 970 /15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Pawliczak

Protokolant: Patrycja Zielińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Roberta Rybińskiego

po rozpoznaniu w dniach 17 grudnia 2015 r., 28 stycznia 2015 r., 9 lutego 2016 r., 2 marca 2016 r. sprawy:

1.M. P. (poprzednio N.)

syna P. i S. z domu P.

urodzonego (...) w P.

2.K. W.

syna M. i T. z domu P.

urodzonego (...) w S.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 1 października 2015r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia słuchawek marki S. o wartości 30 zł, e-papierosa o wartości 60 zł, dowodu osobistego oraz karty kibica P. wydanych dla A. S. (1), po uprzednim uderzeniu pokrzywdzonego rękoma oraz kopaniu go po głowie tułowiu i nogach,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw z art. 11 § 2 kk

przy czym K. W. czynu tego dokonał będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 17 marca 2006r. sygn. akt VI K 973/05 za czyn z art. 286 § 2 i 3 i art. 281 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 kwietnia 2011r. do 24 listopada 2011r., tj. w zw. z art. 64 § 1 kk,

a nadto **K. W.** o to, że:

II. w dniu 17 lipca 2015 r. w P., z klatki schodowej budynku usytuowanego przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 17 marca 2006 sygn. akt VI K 973/05 za czyn z art. 286 § 2 i 3 i art. 281 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 kwietnia 2011r. do 24 listopada 2011r. a więc w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy tej kary, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiary z inną nieustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego koloru biało- czerwonego, marki RAPID o nr ser (...) wartości 100 zł , roweru górskiego koloru zielonego marki (...) wartości 300 zł , roweru typu dama w kolorze ciemnoniebieskim marki MAXIM o nr ramy (...) wartości 300zł, na szkodę A. P. oraz roweru górskiego nieustalonej marki wartości 200 zł na szkodę W. S.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw z art. 64 § 1 kk

III. w okresie od 6 lipca do 11 lipca 2015r., daty bliżej nieustalonej, w P. z klatki schodowej budynku usytuowanego przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 17 marca 2006r. sygn. akt VI K 973/05 za czyn z art. 286 § 2 i 3 i art. 281 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 kwietnia 2011r. do 24 listopada 2011r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki R. R. D. (...) J. o kolorze ramy czarno-srebrnej wraz z dodatkami, w wyniku czego powstała strata w wysokości 715 zł na szkodę S. P.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw z art. 64 § 1 kk

I. uznaje oskarżonych M. P. i K. W. za winnych popełnienia zarzuconych im czynów, z tą zmianą, że ustala, że wymierzona oskarżonemu K. W. kara łączna pozbawienia wolności objęła karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną za czyn z art. 281 kk i wymierza:

A. za popełnienie czynu opisanego w pkt I, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, M. P. karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

B. za popełnienie czynu opisanego w pkt I, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, K. W. karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

C. za popełnienie czynów opisanych w pkt II i III, na podstawie art. 278 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, K. W. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 91 § 2 kk wymierzone K. W. kary pozbawienia wolności łączy w karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych wobec M. P. i K. W. kar pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 1 października 2015 r. godz. 22:00 do 28 stycznia 2016 r. godz. 15:50, stwierdzając, że odpowiada 119 (stu dziewiętnastu) dniom kary,

IV. na podstawie art. 627 kpk, art. 633 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 5 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od każdego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe spowodowane jego udziałem w sprawie, w tym opłatę w kwocie 400 (czterystu) złotych,

V. na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. (1) kwotę 826,56 (ośmuset dwudziestu sześciu 56/100) zł brutto oraz na rzecz r.pr. M. N. kwotę 619,92 (sześciuset dziewiętnastu 92/100) zł brutto tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonym z urzędu.

sygn. akt V K 970/15

UZASADNIENIE

A. S. (1), M. P. oraz E. I. (1) są znajomymi.

Wymienieni spotkali się w dniu 1 października 2015 roku w S.. M. P. przebywał wówczas w towarzystwie (...) i nieznanego A. K. W..

M. P. zaproponował A. S. (1) pójście na pobliski plac zabaw w celu rozmowy. A. S. (1) zgodził się. Będąc na (...) polecił A. S. (1) aby pokazał mi swój telefon. Gdy A. S. (1) odmówił M. P. uderzył go w twarz, a K. W. w brzuch. W wyniku uderzeń A. S. (2) upadł. K. W. i M. P. uderzali leżącego A. S. (1) po klatce piersiowej, brzuchu i rękach, którymi zasłaniał twarz. E. I. (1) w tym czasie przyglądała się tej sytuacji. W czasie zadawania uderzeń M. P. i K. W. dążyli do zabrania przedmiotów, które znajdowały się w zamkniętych kieszeniach kurtki A. S. (1). Wyjęli mu w z jednej kieszeni elektronicznego papierosa oraz słuchawki marki S. z gumowymi nakładkami, dowód osobisty oraz

kartę kibica. Nie zdążyli przeszukać drugiej kieszeni A. S. (1), w której znajdowały się dwa telefony gdyż wymieniony wykorzystał nieustaloną sposobność i zdołał uciec. M. P., K. W. E. I. (1) podjęli pościg.

A. S. (1) wbiegł do tramwaju, wymienieni wbiegli za nim. E. I. (1) uderzyła A. S. (1) w twarz i zagroziła mu pobiciem w przypadku gdyby zdecydował się zawiadomić policję. Gdy motorniczy zauważył sytuację zatrzymał tramwaj i polecił I. opuścić tramwaj. Wówczas wymieniona wraz z M. P. i K. W. opuściła tramwaj. O całej sytuacji A. S. (1) poinformował swoją matkę, która wraz z jego babką wezwała policję.

M. P. E. I. (1) i K. W. zostali zatrzymani.

M. P. posiadał wówczas należący do A. S. (1) e- papierosa. E. I. (1) posiadała należące do A. S. (1) słuchawki marki S..
dowód:

zeznania A. S. (1) k. 2, 26-27,28

zeznania S. K. k. 232, 14

zeznania K. K. (2) k. 233, 11-12

zeznania A. C. k. 230

zeznania T. L. k. 355, 20-21

zeznania I. M. k. 233, 29-30

zeznania A. M. k. 233-234

opinia biegłego psychologa k. 294-299, 323-324

ogłędziny miejsca k 19-21

ogłędziny rzeczy- słuchawek i papierosa k. 15

przeszukanie osoby E. I. k. 6-8

K. W. w dniu 17 lipca 2015 r. w P., z klatki schodowej budynku usytuowanego przy ul. (...) działając wspólnie z inną nieustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego koloru biało- czerwonego, marki RAPID o nr ser (...) wartości 100 zł oraz roweru górskiego koloru zielonego marki (...) wartości 300 zł , roweru typu dama w kolorze ciemnoniebieskim marki MAXIM o nr ramy (...) wartości 300zł, na szkodę A. P. oraz roweru górskiego nieustalonej marki wartości 200 zł na szkodę W. S..

K. W. w okresie od 6 lipca do 11 lipca 2015r., daty bliżej nieustalonej, w P. z klatki schodowej budynku usytuowanego przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki R. R. D. (...) J. o kolorze ramy czarno-srebrnej wraz z dodatkami, w wyniku czego powstała strata w wysokości 715 zł na szkodę S. P..

dowód (według pierwotnej numeracji kart):

zeznania E. karnickiej k. 234, 183-184

zeznania A. P. k. 234-235, 162-163, 179-180

zeznania S. P. k. 334, 54-57

ogłędziny miejsca k. 159-161

oględziny rzeczy k. 175-178, 200-201

pokwitowanie k. 182,202

przeszukanie mieszkania k. 188-190

K. W. ma 31 lat, był trzykrotnie karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 17 marca 2006 sygn. akt VI K 973/05 za czyn z art. 286 § 2 i 3 i art. 281 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 kwietnia 2011r. do 24 listopada 2011r. Nie pracuje. Ma na utrzymaniu córkę.

dowód: informacja K. k. 159-160

informacje o oskarżonym k. 225 , 357

M. P. ma 20 lat, był dwukrotnie karany za kradzieże. Pracuje na budowie z wynagrodzeniem do 9 zł na godzinę, nie ma dzieci.

dowód: informacja K. k. 161

informacje o oskarżonym k. 225, 357

Obaj oskarżeni nie przyznali się do zarzuconych im czynów. Zaprzeczyli, że zabrali bądź zamierzali zabrać pokrzywdzonemu jakiegokolwiek rzeczy. Utrzymywali, że na placu zabaw pokrzywdzony i M. P. kłócili się, doszło między nimi do szarpaniny, rozdzielał ich K. W.. Pokrzywdzony przestraszył się i zaczął uciekać. Ponieważ wypadł mu e-papieros gonili go aby mu go oddać. Zatrzymane słuchawki należały do M. P. (k.226-227).

K. W. przyznał się do kradzieży rowerów i wyjawiał okoliczności popełnienia tych czynów (k. 195-196).

Wyjaśnienia skarżonych, które złożyli co do zarzuczonego im rozboju, Sad uznał za niewiarygodne.

Oceniając zeznania A. S. (1) Sąd uznał, że na wiarę zasługują zeznania które złożył w toku śledztwa, w tym, co do zamiaru sprawców i zaboru rzeczy, zeznania złożone po raz pierwszy, a co do stosowanej przemocy, z uwagi na szczegółowość, złożone po raz drugi.

Nie można nie zauważyć rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego które mają miejsce między tymi złożonymi w toku śledztwa i złożonymi w toku postępowania sądowego. Oba zeznania złożone w toku śledztwa różnią się również w istotnej części dotyczącej zamiaru sprawców. Przesłuchany po raz drugi świadek wskazał że nie jest pewny czy przedmioty zostały mu zabrane czy też mu wypadły, takiej wątpliwości świadek nie wyrażał natomiast w czasie pierwszego przesłuchania. W toku rozprawy świadek zeznał że szarpał się, a nie był atakowany, co więcej wskazał, że szarpał się jedynie z M. P.. K. W. próbował ich wówczas rozdzielać. Na pytanie prokuratora czy w tej sytuacji dochodziło do gróźb, uderzania- zaprzeczył temu. Ponadto inaczej niż w śledztwie nie wskazał że M. P. próbował mu wyjąć telefon z kieszeni. Na rozprawie był również zdecydowany co do tego że e-papieros i słuchawki wypadły mu z kieszeni. Zapytany o powód złożenia odmiennych zeznań wskazał że w czasie przesłuchania bezpośrednio po zdarzeniu nie pamiętał wszystkiego. Na pytanie obrońcy wskazał, że udało mu się uciec dlatego, że został puszczony.

Oceniając zeznania A. S. (1) należy mieć na uwadze dwie okoliczności. Przede wszystkim to, że jest znajomym jednego ze sprawców tj. M. P., którego nazwał swoim kolegą. Druga okoliczność to stan psychiczny świadka i stwierdzone u niego upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Zdaniem sądu decydujące znaczenie dla oceny zeznań świadka ma pierwsza z tych okoliczności. Świadek w sposób oczywiście nie przekonywujący wytłumaczył zmianę swoich zeznań. Zdaniem sądu jego stan psychiczny, który został ustalony przez biegłą psycholog nie stanowi powodu tak znacznych odmienności w jego zeznaniach. Świadek potrafi bowiem relacjonować zdarzenia i nazywać rzeczywistość. Stwierdzone przez biegłą nieumiejętność wykonywania stosunkowo prostych działań arytmetycznych, czy braki w wiedzy ogólnej nie mają więc istotnego znaczenia dla możliwości zeznawania przez świadka, co więcej żadna

okoliczność nie wskazywała że świadek ma problemy z pamięcią krótką i nie potrafi odtwarzać zdarzeń, które miały miejsce przed kilkoma godzinami. W tej sytuacji Sąd doszedł do przekonania że stopniowe ewoluowanie przez świadka na korzyść oskarżonych było wynikiem dążenia do uwolnienia ich od odpowiedzialności. Mogło to zostać wywołane bezprawnym wpływaniem na świadka przez inne osoby bądź jego obawą przed oskarżonymi, mimo że przebywali w areszcie.

Stwierdzenie to potwierdza również analiza zeznań świadka, które nie odnoszą się bezpośrednio do napadu. Świadek co do tych okoliczności był konsekwentny przez całe postępowanie. Istotne jest również to, że A. S. (1) jest osobą normalnie funkcjonującą i nie wymaga opieki w czynnościach życia codziennego. Nie byłoby tak, gdyby był nieporadny w stopniu uniemożliwiającym mu pojmowanie rzeczywistości.

W świetle tego co powiedziano wyżej za oczywiście chybiony należy więc uznać ewentualny zarzut, że stan psychiczny świadka pozbawia go waloru bycia wiarygodnym. Ponadto zdaniem sądu okoliczność, że świadek nie utracił dwóch telefonów o stosunkowo dużej wartości, nie wskazuje, że jego zeznania złożone w śledztwie są niewiarygodne. Z zeznań tych wynika że świadek bronił się przed napadem oraz, że uciekł napastnikom. Wynika również, że sprawcy zdążyli przeszukać mu zamkniętą uprzednio kieszeń, w której miał przedmioty o mniejszej wartości i dokonali ich zaboru. Zasadne jest zatem ustalenie, że do zaboru telefonów nie doszło dlatego gdyż pokrzywdzonemu udało się uciec. Niewiarygodne jest jednak to, że pokrzywdzony uciekł dlatego, że sprawcy dobrowolnie odstąpili od rozboju (zeznania pokrzywdzonego z rozprawy). Świadczy o tym fakt, że sprawcy skoro podjęli pościg za pokrzywdzonym i kontynuowali go nawet w tramwaju.

Zeznania pokrzywdzonego A. S. (1) należało uznać za wiarygodne również z tego powodu, że zostały potwierdzone zeznaniami osób, którym relacjonował zdarzenie bezpośrednio po jego zaistnieniu. Z zeznań funkcjonariuszy policji K. K. (2), S. K., A. C., T. L., którzy udzielili mu pomocy bezpośrednio po zdarzeniu wynikało, że A. S. (1) przekazał im, że został pobity, gdy odmówił wydania sprawcą telefonów, a w czasie pobicia sprawcy zabrali mu przedmioty w postaci e papierosa, karty kibica, słuchawek oraz dowodu osobistego. Brak było jakichkolwiek podstaw by uznać, że funkcjonariusze policji zeznali nieprawdę. Żadne okoliczności nie wskazują że nie działali z zachowaniem obowiązującej ich zasady obiektywizmu.

Na pozytywną ocenę zasługują zeznania babki i matki A. I. i A. M., z których również wynika, że A. S. (1) zrelacjonował zdarzenie w taki sam sposób co funkcjonariuszom policji.

Zeznania S. C. i K. G. pozwoliły ustalić przebieg zdarzenia w tramwaju jednak nie miały wpływu na ustalenie przebiegu czynu zarzuconego oskarżonym. Fakt, że A. S. (1) wyzywał w tramwaju E. I. (1) nie stoi w opozycji do wersji podanej przez pokrzywdzonego. Pokrzywdzony przyznał że na stresujące sytuacje reaguje agresywnie, co wynika z jego stanu psychicznego.

Żadna ze stron nie kwestionowała dowodów odnoszących się do kradzieży zarzuconych oskarżonemu K. W..

Sąd nie dostrzegł również żadnych powodów by nie dać wiary A. P., V. S. oraz E. K.. Zeznania tych świadków były zgodne z wyjaśnieniami K. W., który przyznał się do zarzucanych mu kradzieży.

Niewiarygodne natomiast okazały się zeznania który złożyła E. I. (1) i P. R.. Oczywiście niewiarygodne jest twierdzenie E. I. (1), że podczas zdarzenia na placu zabaw, mimo że była obecna w tym miejscu, nie przyglądała się jego przebiegowi. Jest to niewiarygodne nawet w okolicznościach podanych przez oskarżonych, którzy wskazali na zaistniałą szarpaninę. Co więcej E. I. (1) wspólnie z M. P. i K. W. podjęła pościg za pokrzywdzonym, co w sytuacji gdyby nie śledziła przebiegu zdarzenia na placu zabaw byłoby zadziwiające. O tym że była biernym uczestnikiem zdarzeń świadczy również zajęcie do którego doszło w tramwaju, a także posiadanie przez nią słuchawek zabranych pokrzywdzonemu. Przy czym jej twierdzenia dotyczące słuchawek, wobec treści zeznań A. S. (1) należało uznać za nieprawdziwe. Jak wykazano świadek w sposób niewiarygodny odniosła się do sytuacji na placu zabaw, uczestniczyła

w pościgu za pokrzywdzonym. Powyższe nasuwa wątpliwości co do jej zeznań odnośnie słuchawek, które w zestawieniu z zeznaniami A. S. (1), uzasadniały danie wiary temu ostatniemu.

Oczywiście niewiarygodne okazały się zeznania P. R.. Świadek złożył fałszywe zeznania po to aby wspierać linię obrony oskarżonych. Nie został do tej roli jednak odpowiednio przygotowany. Okoliczności zdarzenia, które podał, odpowiadając na szczegółowe pytania prokuratora, dotyczące przebiegu sytuacji na miejscu przestępstwa, odbiegały rażąco od wypowiedzi osób które były tam obecne, to jest pokrzywdzonego i oskarżonych. Z tego względu Sąd uznał, że zeznania świadka są w całości niewiarygodne.

Sąd nie stwierdził okoliczności aby kwestionować prawdziwość dokumentów, które na wniosek prokuratora i obrońcy oskarżonego P. zostały ujawnione na rozprawie. Zastrzeżeń co do nich nie zgłaszały również strony.

Wiarygodna okazała się opinia biegłego psychologa, który jej wydanie poprzedził badaniem A. S. (1), a wnioski, które postawił, po uzupełnieniu opinii należało uznać za uzasadnione w sposób jasny i przekonujący.

Oskarżeni swoim zachowaniem polegającym na użyciu przemocy wobec A. S. (1) w celu okradzenia go i zaborze jego rzeczy, wyczerpali, działając wspólnie i w porozumieniu, znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 280 § 1 kk pozostającego w zbiegu- z uwagi na zabór dowodu osobistego i karty kibica- z czynami zabronionymi w art. 275 § 1 kk i art. 276 kk tj. czynami przeciwko wiarygodności dokumentów.

Czyn zarzucony oskarżonym stypizowany w art. 280 § 1 kk jest przestępstwem przeciwko mieniu- rozbojem i polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia przy zastosowaniu jednego z trzech wymienionych w przepisie sposobów, tj. sprawca może go popełnić używając przemocy, grożąc natychmiastowym użyciem takiej przemocy albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Przy czym, w przypadku dokonania czynu wspólnie i w porozumieniu przez trzech sprawców nie jest konieczne aby każdy z nich stosował przemoc czy groźbę lub dokonywał zaboru. Warunkiem koniecznym do uznania współsprawstwa jest jedynie, aby każdy z nich obejmował dokonanie czynu swoim zamiarem i podejmował zachowania, w których rezultacie czyn został dokonany. Zachowania te muszą przy tym wykraczać poza pomocnictwo, którym jest ułatwienie jedynie sprawcy dokonania czynu. Zamiar wszystkich oskarżonych w dokonaniu zaboru rzeczy ruchomych przy jednoczesnym użyciu przemocy wobec pokrzywdzonego w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości. W wyniku pobicia dokonanego przez nich pokrzywdzony utracił rzeczy. Każdy z nich swoim zachowaniem wyczerpał co najmniej jedno znamię odnoszące się do czynności sprawczej rozboju tj. stosował przemoc, a więc dopuścił się zachowania, w którego rezultacie czyn został dokonany.

Sprawcy dokonując zaboru dowodu osobistego i karty kibica naruszyli dobra chronione w art. 275 § 1 kk i w art. 276 kk.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że czynem swoim wyczerpali znamiona czynu z art. 280 § 1 kk w zb. art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Mając na uwadze, że K. W. tego czynu dokonał będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 17 marca 2006r. sygn. akt VI K 973/05 za czyny podobne rodzajowo z art. 286 § 2 i 3 i art. 281 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy w okresie od 17 kwietnia 2011r. do 24 listopada 2011r., tj. w zw. z art. 64 § 1 kk, należało przypisać mu działanie w warunkach recydywy opisanej w art. 64 § 1 kk.

K. W. działając w tych samych warunkach, dokonując zaboru w celu przywłaszczenia rowerów, wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności wyłączających, czy też ograniczających winę oskarżonych. W szczególności, nie zaistniały wątpliwości co do tego, czy oskarżeni mieli w chwili popełnienia czynów zniesionej, czy w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności, rozumieli znaczenie swojego zachowania i potrafili kierować swoim postępowaniem. Oskarżeni dopuścili się czynów umyślnie w zamiarze bezpośrednim. W postępowaniu nie ujawniły się okoliczności, które uchylałyby bezprawność działania oskarżonych, zaś społeczna szkodliwość czynu była znaczna.

Wymierzając karę za przypisany oskarżonymm rozboj na podstawie art. 280 § 1 kk karę (przewidującego zagrożenie od 2 do 12 lat pozbawienia wolności) Sąd wziął pod uwagę wobec wszystkich oskarżonych stopień społecznej szkodliwości zarzucanego im czynu oraz stopień zawinienia oskarżonych. Sąd uwzględnił w szczególności rozmiar przemocy i działanie wspólnie i w porozumieniu przez dwie osoby, przy uwzględnieniu udziału każdego z oskarżonych, niewielką wartość zabranego mienia, karalność oskarżonych, w tym powrót do przestępstwa K. W., oraz ich zachowanie po popełnieniu przestępstwa.

Tak więc Sąd poczytał jako okoliczności obciążające działanie wspólnie i w porozumieniu, pod wpływem alkoholu, stosowanie przemocy znacznego stopnia, podjęcie pościgu za pokrzywdzonym i kontynuowanie go w do środków komunikacji miejskiej. Co do M. P. napiętnowania wymaga okoliczność, że zdecydował się czynu tego dokonać wobec osoby którą znał, a która uważała go za kolegę. Obu sprawców obciążała uprzednia karalność, która w okolicznościach sprawy uprawnia stwierdzenie że są zdemoralizowani i w tej sytuacji jedynie surowa kara, wyraźnie przekraczająca dolną granicę ustawowego zagrożenia przestępstwo rozboju może spełnić swoje cele.

Na korzyść oskarżonych nie sposób jest poczytywać bardzo małej wartości zabranego mienia bowiem wartość mienia przy przestępstwie rozboju nie ma decydującego znaczenia dla oceny jego szkodliwości, a ponadto należy mieć na uwadze że celem działania oskarżonych było zabranie pokrzywdzonemu telefonów, czego nie osiągnęli tylko dlatego, że pokrzywdzony zdołał uciec.

Wymienione okoliczności dotyczące właściwości osobistych Sąd brał również pod uwagę przy ferowaniu wobec K. W. wyroku za zarzucane mu czyny wyczerpujące znamiona występku kradzieży. Oskarżony popełnił je warunkach ciągu przestępstw. Jako okoliczność obciążającą należało poczytać ilość skradzionych rowerów.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył, jako karę adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu:

- za popełnienie rozboju - M. P. - karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za popełnienie rozboju- K. W. - karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- za popełnienie kradzieży - K. W. - karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Każda z tych kar będzie wystarczająca i odstraszy oskarżonych w przyszłości od popełniania przestępstw, a zatem będzie działać w zakresie prewencji indywidualnej, ale również i ogólnej będąc przestrożą dla innych osób, a także będzie czynić zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości.

Sąd orzekł wobec każdego karę bezwzględną pozbawienia wolności, w rozmiarze uniemożliwiającym warunkowe zawieszenie wykonania kary. Nawet jednak, gdyby było możliwe warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych kar nie znalazłoby ono zastosowania, bowiem kierując się omówionymi okolicznościami obciążającymi należy stwierdzić, że w stosunku do wszystkich oskarżonych, wobec ich zdemoralizowania, nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna.

Mając na uwadze, że K. W. w warunkach opisanych w art. 85 kk popełnił przestępstwo i ciąg przestępstw wymierzone kary należało połączyć stosując art. 86 § 1 kk. Rozmiar kary łącznej został ustalony przy zastosowaniu zasady niepełnej absorpcji bowiem oskarżony popełnił czyny w zbliżonym okresie, naruszające to samo dobro (mienie). Zastosowaniu pełnej absorpcji sprzeciwiało się natomiast, że zostały popełnione w odmienny sposób, na szkodę różnych osób. Mając na uwadze powyższe wymierzone kary połączono w karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonych oskarżonymm kar pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres stosowania wobec nich zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie.

Sąd zasądził również od oskarżonych koszty postępowania związane z ich udziałem w sprawie bowiem brak jest podstaw by uznać, że nie będą w stanie ich ponieść.

Wynagrodzenie dla obrońców oskarżonych z urzędu za nieopłaconą pomoc prawną przyznano na podstawie przepisu wymienionego w wyroku, a jego wysokość ustalono w oparciu o wydane, na podstawie wymienionej ustawy, rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U nr 163 poz. 1348), a w szczególności w oparciu o § 14 i § 16 tego rozporządzenia.